

Arrest

nr. 146 246 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2015.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de familie H.

De vorige, eerste asielaanvraag van verzoeker werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Inzake het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd bij 's Raads arrest nr. 85 576 van 3 augustus 2012 de afstand van geding vastgesteld. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers geacht in te stemmen met de in de beschikking van 10 juli 2012 opgenomen grond, met name dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: vier attesten waarin de bloedvete waarin hij betrokken is, wordt bevestigd, i.e. een handgeschreven brief van zijn dorpshef d.d. 4 december 2014, een attest van de voorzitter van zijn gemeente d.d. 4 december 2014, een attest van de verzoeningscommissie "The Peace Missionaries' Union Albania" d.d. 4 december 2014, en een attest van de politie van Malësi e Madhe d.d. 18 december 2014, en een vonnis van de Rechtbank van het Gerechdelijk Arrondissement van Shkodër (Albanië) d.d. 30 april 2012 waaruit blijkt dat R.H. in eerste aanleg tot een gevangenisstraf van vier jaar werd veroordeeld en waaruit tevens blijkt dat deze straf op 10 oktober 2013 in hoger beroep werd omgevormd tot een gevangenisstraf van zes jaar.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken

dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers vorige, eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan wordt vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn vrees dat de familie H. hem zou vermoorden uit vrees dat hij naar aanleiding van de dood van zijn oom op hen (bloed)wraak zou nemen, wordt beklemtoond dat zijn vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier, zo luidt de bestreden beslissing, niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Zelfs al zou er aan verzoekers asielrelaas geloof worden gehecht, hetgeen hij, zoals reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd aangestipt, niet aannemelijk heeft gemaakt, dan nog kan er, aldus de commissaris-generaal, wat dit element betreft, worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de situatie waarin verzoeker stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk kan worden beschouwd als een vendetta (gjakmarrja) zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij betreffende dit motief van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, voor zover er geloof aan gehecht kan worden, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Dienaangaande wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt bijgevolg, aldus de commissaris-generaal, dat de Albanese autoriteiten onwillig of niet in staat zouden zijn om naar aanleiding van verzoekers beweerde problemen met de familie H. -of bij een herhaling van deze problemen in de toekomst- op te treden. Aan verzoekers vrees gedwongen te worden om bloedwraak te plegen wordt in de bestreden beslissing geen geloof gehecht. Voorts wordt geoordeeld dat de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag neergelegde documenten geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen van de bevindingen van de bestreden beslissing, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat zij thans een vonnis heeft ingediend van de Rechtbank van Shkodër en dat dit wel degelijk een nieuw element/stuk is zodat haar tweede asielaanvraag ten gronde moet worden onderzocht. Verzoekende partij wijst er voorts op dat een moderne vendetta aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en zij stelt dat dit niet werd onderzocht door het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 17 maart 2015 opgenomen grond.

Waar verzoekende partij aangeeft dat zij thans een vonnis heeft ingediend van de Rechtbank van Shkodër en dat dit wel degelijk een nieuw element/stuk is zodat haar tweede asielaanvraag ten gronde moet worden onderzocht, gaat zij eraan voorbij dat dit document blijkens de bestreden beslissing geen element betreft die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Zo blijkt uit het neergelegde vonnis hoogstens dat haar oom daadwerkelijk gedood werd. Hieruit blijkt echter niet dat er hierna een bloedvete zou zijn ontstaan, integendeel. Uit dit vonnis blijkt dat de relaties tussen de familie van verzoekende partij en de beklaagde werden genormaliseerd.

De loutere stelling dat een moderne vendetta aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Zo werd reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht als zou verzoekende partij verwickeld zijn in een bloedwraak. Het gegeven dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Ook aan haar huidige vrees gedwongen te worden om bloedwraak te plegen, kan blijkens de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen geen geloof worden gehecht. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, voor zover er enig geloof kan gehecht worden aan de door haar aangevoerde problemen, *quod non*, niet aannemelijk maakt dat de Albanese autoriteiten onwillig of niet in staat zouden zijn om naar aanleiding van haar beweerde problemen met de familie H. -of bij een herhaling van deze problemen in de toekomst- op te treden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS